

nemføres der et forsøgsprojekt helt på tværs af de lokale ønsker.

Hertil kommer så, at et projekt som det her foreslåede med saltvandsindpumpning ikke tidligere er gennemført noget sted i verden. Udvalgsarbejdet har belyst en del usikre spørgsmål, men det står fast, at der er tale om et forsøgsprojekt, hvor der ikke er sikre erfaringer at bygge på. Såvel i biologisk som i teknisk henseende er der en vis usikkerhed knyttet til projektet.

Mindretallet finder det helt afgørende, at en eventuel saltvandssø ikke indebærer sikkerhedsmæssige risici hverken i forhold til digesikkerheden eller i forhold til indvandsikkerheden. Mindretallet må derfor tage skarpt afstand fra den mulighed, der er nævnt i lovforslagets bemærkninger om, at »Tærsklen ved dagligt reservoir og stormflodsreservoir skal kunne hæves, hvis det ud fra en biologisk vurdering skønnes hensigtsmæssigt.« En sådan hævnings af tærsklen vil, som det fremgår af adskillige svar fra miljøministeren, kunne rumme alvorlige sikkerhedsmæssige problemer. Skal der anlægges en saltvandssø, må denne i givet fald være i overensstemmelse med det oprindelige projekt, der opererer med en tærskelkote mellem dagligreservoir og højvandsreservoir (salt-søen) på 1,0 og en vandspejlskote i søen på max. 0,9.

Mindretallet finder også, at hvis lovforslaget om en saltvandssø skal gennemføres, må det blive med de tekniske ændringsforslag og de tekniske kommentarer til lovforslagets bemærkninger, som miljøministeren har fremsat over for udvalget med skrivelse af 31. januar 1983. De tekniske ændringsforslag angår spørgsmålene om saltvandssøens ordinære drift og om saltvandssøens størrelse. De tekniske kommentarer angår bemærkningerne til digeloven, udsigtsplatformen, fredningen af saltvandssøen, styringsgruppen, kotehøjderne samt finansieringen af udgifterne til saltvandssøen.

På denne baggrund indstiller mindretallet lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et andet mindretal (fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling og udtaler følgende:

Den 27. maj 1977 vedtog et enstemmigt folketing, 153 tilstedeværende medlemmer af

folketinget, loven om et fremskudt dige for Tøndermarsken. Dengang var alle enige om, at den stadige trussel om oversvømmelse af store områder, herunder Tønder by, skulle imødegås. Den bedste måde man kunne gøre dette på, det var alle ligeledes enige om, var ved at etablere et fremskudt dige, i modsætning til Ribediget, hvor man nøjedes med at forstærke det gamle dige. Baggrunden for, at det skulle være et fremskudt dige nede i Tøndermarsken, var indvandsproblemet. Det var der heller ingen der satte spørgsmålstegn ved.

De, der har sat sig lidt ind i forholdene dernede, vil vide, at når det er stormvejr, lukker man slusen, fordi vandstanden er for høj. Når slusen er lukket, fylder Vidæns vand reservoir bagved. Det siger sig selv, at i løbet af nogle dage, når der er strømmet meget indvandsvand til, opstår der et problem på den anden side af diget.

Oprettelsen af saltvandssøen, i folkemunde kaldet »den stinkende brakvandssø«, vil forringe den sikkerhed, befolkningen i området fik, ved etableringen af det fremskudte dige.

Mange uigennemtænkte og skadelige love er gennem tidernes løb vedtaget i folketinget. Nærværende rangerer tæt på toppen af alle tåbeligheder.

En vedtagelse vil foruden forringet sikkerhed være spild af penge, fuglefjendsk og fuldkommen tilsidesættelse af det ellers så højt besungne nærdemokrati, fordi stort set alle i området er modstandere af planen.

Overgrebet kan således sammenlignes med, hvis syd- og vestjyder forlangte opført et hjem for alkoholskadede på Rådhuspladsen i København.

Mindretallet kan under ingen omstændigheder støtte dette uigennemtænkte og farlige forslag om oprettelse af Danmarks største ajlebeholder.

Ændringsforslag

Til § 1

Af miljøministeren, tiltrådt af udvalget:

1) I stk. 1 udgår ordene »og drive«.

2) I stk. 2, 1. pkt., ændres »270 hektarer« til: »225 hektarer«.